

„...mert tudjátok, ha valaki valami jót tesz, visszacapja az Úrtól.” (Ef 6,8)

CSILLAGSZÜRET 6.

ÖNZETLENSÉG

TEVÉKENYSÉGEK LEÍRÁSA

1.) Kattintsunk a 6. csillagra és olvassuk fel az ígét! Kérjük meg a gyermeket, hogy hajtsa le a fejét az asztalra, csukja be a szemét és így hallgasson minket. (Mondjuk el neki, hogy azért fontos, hogy csukva legyen a szeme, hogy semmi ne zavarja a figyelmét, mert a feladat lényege, hogy minél jobban bele tudjon helyezkedni a hallottakba.)

a) Amikor a gyermek csendben elhelyezkedett, lépünk tovább a képernyőn és **kattintsunk** az első hangeffektre, és **olvassuk fel** az 1. mellékletben lévő **első szöveget**!

Felolvasás után a gyermek kinyithatja a szemét. Beszélgessünk a szöveg utáni kérdések segítségével!

b) A gyermek újra csendesedjen el, hallgassa meg a másik szöveget is. **Kattintsunk** a második hangeffektre és **olvassuk fel** az 1. mellékletből a **második szöveget**, majd ismét beszélgessünk a hozzá tartozó kérdések segítségével!

c) Próbáljuk meg a két történetet összekapcsolni! Ha azt mondom, hogy a két történet összefügg, szerinted mi történhetett?

2.) a) Olvassuk fel Garay András: *Karácsonyi történet* című novellájának részletét!

b) **Beszélgessünk!**

Milyen párhuzamokat (hasonlóságokat) találunk az óra eleji és a most felolvasott történetek között?

Mit gondolsz, mit érezhetett Pista bácsi, amikor az apuka segített rajta?

Mit érezhetett az apuka, amikor segített Pista bácsin?

Mit érezhettek a gyerekek, amikor megtudták, hogy miért nincs karácsonyfa?

3.) Ismered azt a szót, hogy önzetlenség? **Írd fel** a naplóba! Mit jelent? El tudnád elmagyarázni? Ismerős ez a tulajdonság? Mit gondolsz, te hogyan tudnál ezen a karácsonyon önzetlen lenni? Fontos, hogy nincs jó vagy rossz válasz! Gondold át és **rajzold le** a füzetedbe!

Miközben a gyermek dolgozik, **mondjuk el**, hogy sajnos nagyon sok mindenki van az öreg Pista bácsihoz hasonló helyzetben, akiknek egyáltalán nem úgy telik a karácsonyuk, mint nekünk. Vannak olyan gyerekek is, akik szegény vagy szomorú körülmények között élnek, akiknek egyáltalán nem természetes, hogy ajándékot kapnak, vagy, hogy egyáltalán ünnepi vacsora van az asztalon. Ha megérik benned az önzetlenség, akkor nagyon sok olyan lehetőség van, hogy ezeken az embereken te is tudj segíteni, nem számít, hogy gyerek vagy. Minden aprósággal örömet tudsz okozni, hidd el! Vannak

SZÜKSÉGES

ESZKÖZÖK

Számítógép

Hangszóró,
hangeffektek
Szövegek

Történetrészlet

Napló,
színes ceruza

gyűjtések, ahol karácsonyra játékokat, ételt, fát, meleg ruhát gyűjtenek a rászorulóknak. Nézz utána, keress ilyet idén, és ha úgy érzed, hogy szívesen gyakorolnád az önzetlenséget, okozz örömet! Nincs jobb érzés, mint amikor segítesz valakin és megtelik szíved szeretettel és örömmel!

A feladatban a további gombra kattintva tudunk példákat mutatni a gyerekeknek!

4.) Adjuk oda az Igés kártyát, a gyermek ragassza be a naplóba! Pár szóban beszéljük át, hogy mit jelent a mai alkalom alapján ez az Ige?

Adjuk oda az Önzetlen-jelvényt is, ez kerüljön be a jelvénygyűjtőbe.

Számítógép
Igés kártyák
Jelvények,
olló, ragasztó

Első szöveg (ropogó tűz hangeffekttel):

Csukd be a szemed és gondolj arra, hogy kint hatalmas hóvihár van. Te bent vagy a meleg házban, a nappali szőnyegén játszol a kedvenc játékkal. Hallod, ahogy anyukád a konyhában szorgoskodik, az esti vacsorát készíti elő. Apa ilyenkor elmegy az erdőbe, kiválasztja a legszebb kis fenyőt karácsonyfának. Szinte már az illatát is érzed, ha jó mélyen beleszippantasz a levegőbe. Talán ezt várod a legjobban - a gyönyörű, karácsonyfát az ünnepi asztalon. Nagyon boldog vagy és izgatott, hiszen karácsony napja van. Élvezed a békét és a meleget, ami körülvesz. Eltölt az az érzés, hogy mennyire szereted a családot, mennyire jó, hogy körülöttek vannak, hogy az év legszebb napját együtt tölthetitek.

Eljött az este, anya elkészült a vacsorával, de az ünnepi asztalt, az este fénypontját már nem láthatjátok. Teljes izgalomban hallgatóztok a szobátok bezárt ajtaja mögött a testvéreddel. Ekkor nyílik az ajtó, apa végre megérkezett. Perceken belül megszólal a csengő, röptök az ünnepi asztalhoz, amikor egyszer csak megtorpantok.

A fa sehol.

Kérdések: Milyen érzés hatalmasodik el rajtatok? Miért? Mit kérdeznétek apától? Mit érezhet apa?

Második szöveg (süvítő szél hangeffekttel):

Csukd be a szemed és gondolj arra, hogy kint hatalmas hóvihár van. Te bent vagy a kis faházban, de amióta az ablakokat és az ajtót sem tudod rendesen bezárni, nagyon hideg van, még a leheleted is látszik. Az ágyban fekszel, az összes pokrócot magadra terítetted, az összes zoknidat magadra húztad, lábaidat a hasadhoz húzva vacogsz. Már félhomály van, esteledik. Csak onnan tudod, hogy ma van szenteste, hogy hallottad az ünnepi harangot, ahogy istentiszteletre hívja a falut. Te nem tudsz elmenni, mert beteg vagy: belázasodtál, vacogsz, csúnyán köhögsz és jártányi erőd sincs. Nem is csoda, hogy így megfáztál ebben a dermesztő hidegben! A kályhád ott tátong a kis szoba közepén, üresen, hidegen. A gyújtós fa is már biztos teljesen beázott a sok hótól.

Bámulod az üres kályhát, hallgatod a szél süvítését és nagyon rád szakad a magány.

Kérdések: Milyen érzések, gondolatok vannak benned? Mire vágnál a legjobban? Mit tenne boldoggá?

MELLÉKLET 2. – GARAY ANDRÁS: KARÁCSONYI TÖRTÉNET (RÉSZLET)

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszeribe vége szakadt, a szünet kezdését nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét. Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, András-napra már hósipka borította a Kömöge tetejét, s december közepén egy éjszaka két arasznyi hó hullott, beterített mindent, s mesevilágot varázsolt a környékre. Hurrá! - rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szüneti terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlott, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, ródlizással telt az idő, s este, mikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfákozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása. Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés.

Hamarosan itt a karácsony. S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő piros betűs számot. Már a szánkózás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket. Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a miénk, tiszta szándékú, egyszerű szavú. Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljöjjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmával, tréfákozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett.

Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának: Anya, ugye a Mennyorszában is így telnek az esték? Anyám igenére már tudtuk, eljön ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam, angyalok seperték a havat a behavazott utcán. Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogy sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát.

A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszóját, felvette hótaposó csizmáját, s mikorra mi előkászálódunk a meleg dunyhák alól, már csak imbolygó alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben. A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kömöge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihelve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett. De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unsozásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember. Leért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, mikor elérte a falu első házait. A hegyek alatt, a forrásnál - hova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekkel vízért -, kis ház állott. Egy öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban - mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított. Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a setét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt. Mi van magával? - kérde apám, ahogy meggyújtotta a világot. Beteg vagyok, Márton - mondta az öreg. A kályha hideg volt. - Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót. Kiment a fészerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhadt fadarabokat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán

pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, s nagyot fohászkodva apróra hasította. Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett. Akkor holnap - mondta apám búcsúzóul. Már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk erőt. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza. Mikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk.

Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszért a rokonokról, a barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol. Könnyes szemmel, kérdőn néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye. Találkoztam az úton Vele, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést Tőle megtagadni. Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

Boldog karácsonyt mindenkinek - mondta, és behozta a gőzölgő levest.

Történet forrásai: [1.](#), [2.](#), [3.](#)

...mert tudjátok,
ha valaki jót tesz,
visszkapja az Úrtól.
(Éf 6,8)

...a jókedvű adakozót
szereti Isten.
(2Kor 9,7b)

Amit csak szeretnétek, hogy
az emberek tegyenek veletek,
mindenben ugyanúgy
tegyetek ti is velük.
(Mt 7,12)

Aszerint, hogy ki-kí milyen lelki
ajándékot kapott,
legyetek egymás
szolgálatára...
(1Pét 4,10)

Jézus mondja:
...úgy szeresétek egymást,
ahogy én szerettelek
titeket.
(Jn 15,12)

